

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ve veřejném zasedání konaném dne 21. 2. 2020 projednal odvolání, které proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 9. 5. 2019 č.j. 6 T 23/2017-565 podal obžalovaný

[celé jméno obžalovaného], [datum narození] v [obec], OSVČ, trvale bytem [adresa], zastoupen obhájkyň Mgr. [jméno] [příjmení], AK se sídlem [adresa],

a rozhodl o něm

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného jako nedůvodné zamítá.

Odůvodnění:

1. Shora označeným rozsudkem Okresního soudu v Táboře byl obžalovaný [celé jméno obžalovaného] uznán vinným přečinem těžké ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 trestního zákoníku, jehož se měl dopustit tím, že dne 8. 3. 2016 v době od 15.00 do 15.30 hodin v [obec] – [část obce], ulici [adresa], jako masér pro sportovní a rekondiční masáže, při provádění masáže klientky [celé jméno poškozené], [datum narození], manipuloval s lihovým kahanem s hořícím knotem v blízkosti masážního lehátka, na němž ležela poškozená [celé jméno poškozené], přičemž jeho nedbalostí došlo při této manipulaci k úniku hořlavé kapaliny – technického lihu, zapálení hořlavých par technického lihu, a vzniku požáru masážního lehátka a části těla poškozené, jež následkem toho utrpěla popáleniny II. stupně na hrudníku, břiše a pravé horní končetině, zaujímající 10 % celkové plochy těla, čili lehké zranění s obvyklou dobou léčení kolem 3 – 5 týdnů, a v příčinné souvislosti s prožitými událostmi se u ní nejpozději do jednoho měsíce od výše popsaného úrazu začala postupně projevovat také tzv. posttraumatická stresová porucha omezující poškozenou přes vyhledanou odbornou pomoc v obvyklém způsobu života (zejména v jejích sociálních kontaktech, možnosti pečovat o svou rodinu průběhu těhotenství, rovněž v její schopnosti samostatně fungovat, včetně jejího zaměstnání a mimopracovních aktivitách), nejméně do 18. 10. 2016 zvýšenou úzkostlivostí, nespavostí, velkou únavou, depresi, opakovaným oživováním traumatu v dotírajících vzpomínkách (tzv. flashbacks), nebo snech, které se objevovaly na pozadí stálého pocitu výrazně zhoršené nálady a vyhýbání se situacím připomínajícím prožité trauma, tedy těžké zranění pro delší dobu trvající poruchu zdraví.

2. Obžalovaný byl soudem I. stupně odsouzen podle § 147 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v délce 8 měsíců, kdy výkon tohoto trestu mu byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 24 měsíce.

3. Podle § 82 odst. 2 trestního zákoníku byly obžalovanému uloženy následující přiměřené povinnosti:

-) v průběhu zkušební doby podle svých sil uhradit nemajetkovou újmu a škodu trestným činem způsobenou,

-) poskytnout poškozené přiměřené zadostiučinění podle § 48 odst. 4 písm. k) trestního zákoníku, a to konkrétně tím, že do 1 měsíce od právní moci rozsudku zašle poškozené [celé jméno poškozené], [datum narození], bytem [jméno] 53, písemnou omluvu za jednání, jež poškozené způsobil.

4. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byla obžalovanému uložena povinnost zaplatit poškozené [celé jméno poškozené], [datum narození], bytem [adresa]. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byla

obžalovanému uložena povinnost zaplatit poškozené [celé jméno poškozené] na náhradě škody celkem částku [částka]. Podle § 229 odst. 2 trestního řádu byla poškozená [celé jméno poškozené] odkázána se zbytkem svých uplatněných nároků na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

5. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byla obžalovanému uložena povinnost zaplatit na náhradě škody poškozené společnosti Česká průmyslová zdravotní pojišťovna, IČ 47672234, se sídlem Ostrava, Vítkovice, Jeremenkova 161/11, částku 11 333 Kč.

6. Předmětný rozsudek právní moci nenabyl, neboť v zákonem stanovené lhůtě proti němu podal obžalovaný prostřednictvím své obhájkyne odvolání, které směřuje do všech jeho výroků. Obžalovaný považuje rozsudek soudu I. stupně za vadný, dle něho nebylo vyhověno ze strany soudu I. stupně požadavkům Nejvyššího soudu ČR uvedeným v usnesení, kterým byla zrušena předchozí rozhodnutí v dané trestní věci.

7. Soud I. stupně vzal za věrohodnou výpověď poškozené, neboť korespondovala s výpovědí jejích příbuzných, kteří vypovídali všichni jako klíčoví svědci, byť nebyli události přítomni, a vypovídali pouze to, co jim poškozená měla říct, tedy nevnímali událost, nebyli jejími svědky. Soud I. stupně vůbec neověřil výpověď poškozené jakýmkoli technickými důkazy (rekonstrukce s figurantkou), nebo vyšetřovací pokus, a vůbec se nezabýval rozpory ve výpovědi poškozené týkající se její polohy a případně výskytu baněk, které poškozená tvrdí, že jí obžalovaný přikládá. Soud I. stupně ani neověřil, jak baňkování tvrzené poškozenou probíhá a zda je vůbec možné, aby v jeho průběhu došlo ke vzplanutí. Pokud by soud takové důkazy provedl, byla by zcela vyvrácena verze poškozené, neboť při baňkování takto požár nebo vzplanutí vzniknout nemůže, a verze, jak ji popisuje poškozená, není technicky proveditelná. Ale protože ji shodně potvrdili rodinní příslušníci poškozené, vzal soud verzi poškozené za prokázanou a zamítl návrhy důkazů obhajoby, které by uvedenou verzi poškozené vyvrátily.

8. Obžalovaný trvá na skutečnosti, že baňkování neprováděl s tím, že nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že baňkování prováděl (vyjma tvrzení poškozené a osob, kterým toto poškozená údajně uvedla), a dále na skutečnosti, že s kahanem manipuloval s největší opatrností, když není zřejmé, v čem jeho nedbalost spočívala, a trvá na provedení jím navržených důkazů. Rekonstrukce a vyšetřovací pokus (mohl by proběhnout s figurantkou) by prokázaly, že jednak při baňkování nemůže nastat požár, natož tak, jak jej uvádí poškozená. Dále by bylo prokázáno, že k baňkování vůbec nedošlo, čímž by věrohodnost výpovědi poškozené a jejích svědků jaksi doznala za své. Nebylo ani zřejmé, kde by ty baňky byly po skončení události, co se s nimi stalo, zda se rozbily, jak byly z těla poškozené odstraněny, nic takového není poškozená schopná popsat a vysvětlit. Jednou tvrdí, že ležela na podlaze na boku a baňku měla ještě přísátou, jindy uvedla, že z lehátka slezla. Jednou, že ležela a pozorovala, jak hoří prostěradlo a lůžko a její tělo, přitom současně uvedla, že měla hlavu v otvoru masážního lůžka. Tyto rozpory soud I. stupně ani neodstranil, ani se jimi vůbec nezabýval. Soud I. stupně také neodstranil rozpory mezi tím, zda byla poškozená popálena při manipulaci s kahanem nebo při provádění baňkování, když poškozenou znovu k věci nevyslechl, přesto, že v rámci svého nového hodnocení dopadu činu na její život, tuto skutečnost opakovaně uváděla a obžalovaný ji opakovaně popíral. Soud I. stupně se tímto již dříve namítaným rozporem nezabýval a pouze uvedl, že vzal verzi poškozené za věrohodnou. Soud opakovaně tvrdí, že je nevhodné vystavovat poškozenou stresu ze skutkového děje a opakuje, že s následkem spočívajícím ve strachu z ohně a svíček se stále nevyrovnala, a to i přes fotografii předloženou obžalovaným, na které poškozená nese dort s 56 (?) svíčkami na narozeninové oslavě svého manžela, kterou zveřejnil na svém facebookovém profilu právě manžel poškozené, a to s úsměvem na rtech. Fotografie zpochybnil sám soudce soudu I. stupně, když se dotazoval na jejich počet s tím, že přesně uvedl věk manžela poškozené. S odkazem na zvukový záznam o posledním konaném hlavním líčení vznáší obžalovaný námitku podjatosti a požaduje provedení důkazu fotografií poškozené s dortem plným hořících svíček z facebookového profilu manžela poškozené.

9. Obžalovaný má za to, že nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že by poškozené prováděl baňkování. Důkazy, které navrhl, by provedení baňkování vyvrátily. Navíc se soud I. stupně nijak nevypořádal s absencí informací o případných stopách na těle poškozené a s tím, co se s případnými baňkami stalo na konci celé události. Měla snad být baňka podle poškozené připevněna na její hýždi? Co se s ní tedy stalo? Je vůbec možný vznik požáru při baňkování? K možnostem vzniku požáru při manipulaci s baňkami se měla vyjádřit svědkyně navrhovaná obhajobou [jméno] [příjmení].

10. Uvedená zjištění jsou podstatná také pro prokázání subjektivní stránky spočívající v nevědomé nedbalosti, pokud má být prokázáno, zda obžalovaný měl a mohl vědět, že při manipulaci s kahanem může dojít k požáru, pak je nutné prokázat, k jakému požáru, jak tento požár vypadal, jak vypadalo hoření atd., což prokázáno nebylo a odborné vyjádření, které se tohoto týká, je zcela nedostatečné. Navíc se vyjadřuje k nedbalosti obžalovaného, což je hodnocení právní, které nepřísluší hodnotit v rámci odborného vyjádření.

11. Dle obžalovaného nebyly naplněny požadavky Nejvyššího soudu ČR na popis skutku ani na popis a odůvodnění subjektivní stránky spočívající v nevědomé nedbalosti směřující ke způsobení posttraumatické stresové poruchy. Obžalovaný nevěděl a vědět ani nemohl, že lehké zranění, jak bylo hodnoceno popálení poškozené, může mít za následek způsobení posttraumatické stresové poruchy. A z výslechu znalkyně [příjmení] [příjmení] v rámci hlavního líčení toto ani neplyne. Obžalovaný nevěděl o žádných psychických potížích poškozené z minulosti, aby mohl dovodit její náchylnost k psychickým poruchám. Ze spisu ani z provedeného dokazování toto neplyne.

12. Znalkyně [příjmení] [příjmení] opakovaně uvádí, že diagnózy poškozené se kryjí ze 75%. Znalkyně uvádí, že: „když člověk zažije, že hoří, že to kolem někoho hoří, tak si asi myslím, že to je trauma pro většinu populace, je i svým způsobem ohrožení života, ač popáleniny nejsou tak velké... Ono asi nešlo o život, ale mohlo se to zvrtnout dál, takto už trauma je,“ z čehož znalkyně dovozuje, že by úraz mohl způsobit trauma u většiny populace. Toto tvrzení však nemá oporu ve spise a opět je nutno se vrátit k prokázání rozsahu hoření a ke skutkovému stavu průběhu hoření, kterým se odborně nikdo nezabýval. Znalkyně takové podklady, aby hodnotila hoření a jeho nebezpečí pro život, ani nemá. Takové konstatování proto znalkyni nepřísluší a nemá oporu ve spise.

13. Dle obžalovaného popis skutku uvedený ve výroku napadeného rozsudku nemá oporu v provedeném dokazování, obžalovaný nesouhlasí ani s opakovaným hodnocením posttraumatické stresové poruchy, jako těžké újmy na zdraví právě v tomto případě, a to z následujících důvodů.

14. Obžalovaným ocitována výpověď znalkyně [příjmení] [příjmení] v průběhu hlavního líčení dne 8. 1. 2019 s tím, že v první zprávě MUDr. [příjmení] z [datum] flashbaky zaznamenány ale vůbec nebyly. Obžalovaný vidí jako problematické právě nejistotu tvrzení o veškerých skutečnostech týkajících se posttraumatické poruchy, jejího počátku, konce i průběhu. MUDr. [příjmení] není schopna určit ani začátek, ani konec posttraumatické poruchy, natož tak, jak je uvedeno v popisu skutku napadeného rozsudku. Naopak ve všech požadovaných bodech je značná nejistota a popis skutku ani jeho odůvodnění nemá oporu v provedeném dokazování. Obžalovaný poukazuje na otázku soudu, která směřovala na znalkyni, která byla dotazována, jaké bylo ovlivnění života poškozené. Na to znalkyně odpověděla, že to se nedá říci. Naopak soud I. stupně vůbec nezmiňuje, že znalkyně také uvádí vliv gravidity na stav poškozené s tím, že přesně cituje z její výpovědi. Vlivem gravidity se ani soud, ani znalkyně nezabývali. Dle obžalovaného měl být nařízen revizní posudek už z důvodu, že není možné vyslechnout MUDr. [příjmení] a nikdo se nezabýval vlivem gravidity, nejen předchorobím poškozené. Znalkyně [příjmení] [příjmení] totiž na mnoha místech uvádí, že ze zpráv MUDr. [příjmení] nemůže vyjít, kdy např. konstatuje, že léky se obvykle vysazují z důvodu plánování gravidity. Není tedy zřejmé, zda byla

poškozená před událostí bez medikace z důvodu zlepšení psychického stavu, nebo z důvodu plánované gravidity.

15. Nebylo prokázáno, že posttrauma v daném případě je opravdu těžké zranění, po delší dobu trvající porucha zdraví dosahující úrovně těžké újmy na zdraví, když se u poškozené překrývaly projevy psychických potíží ze 75% a nebyla prokázána žádná vědomost obžalovaného o predispozici poškozené k psychickým potížím, jak vyžaduje Nejvyšší soud ČR na straně 10 rozhodnutí. Zavinění obžalovaného směřující ke vzniku posttraumatické poruchy také nebylo prokázáno, jak požadoval Nejvyšší soud ČR. Vážná porucha zdraví musí znamenat velmi citelnou újmu v obvyklém způsobu života poškozeného a vyjádření v rozsudku nejsou dostatečně specifikovány omezení v obvyklém způsobu života s ohledem na 75% překrývající se projevy. Pokud uvádí znalkyně a soud I. stupně, že tato velmi citelná újma spočívala v tom, že poškozená nemohla chodit na koncerty, do divadla a do zaměstnání, pak toto je nutné odmítnout v kontextu, že uvedená nemohla činit poškozená také z důvodu rizikového těhotenství a z důvodů léčení lehkého zranění spočívající v popáleninách. Soud I. stupně graviditu poškozené nikde neuvádí, natož aby se zabýval jejím vlivem. Obžalovaný souhlasí proto s Nejvyšším soudem, že nelze klást rovnítko mezi diagnostickým závěrem, že u poškozené došlo v důsledku jednání pachatele ke vzniku posttraumatu, a závěrem, že poškozená v důsledku toho utrpěla vážnou poruchu zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku Nejvyšší soud ČR ve svém rozhodnutí nakonec uvádí, že toto konstatování ústí do závěru, že skutková podstata přečinu, jímž byl obžalovaný uznán vinným, nebyla dosud provedeným a zhodnoceným dokazováním prokázána ani po stránce objektivní, což stále trvá. Soud I. stupně se nyní omezuje na konstatování nedbalosti směřující ke způsobení posttraumatu tak, že klade otázku (bod 40/ napadeného rozsudku), zda obžalovaný mohl a měl vědět, že svou neopatrností může způsobit takový následek. Neuvádí ale, v čem tato neopatrnost spočívá, zda-li v baňkování, nebo v manipulaci s kahanem. Nově se zcela nesmyslně odkazuje na webové stránky obžalovaného, na které poukazuje zmocněnkyně poškozené, a srovnává situaci s autonehodou, což není pro danou věc případné. Uvedené je důkazem nouze prokázání nevědomé nedbalosti obžalovaného vztahující se k posttraumatu poškozené.

16. Obžalovaný [celé jméno obžalovaného] svým odvoláním napadá nesprávné hodnocení důkazů s tím, že bylo porušeno jeho právo na obhajobu. Uvádí, že odborné vyjádření k požáru ze dne [datum] stanovuje jako příčinu požáru jeho nedbalost, není ale stanoveno, v čem nedbalost spočívá, a jedná se o právní hodnocení, které zpracovateli nenáleží. S ohledem na to, že nebylo provedeno šetření na místě, nelze proto objektivně vyhodnotit ohniskové příznaky, stopy šíření požáru, druh hořlavé kapaliny a její skutečné množství a vzhledem k rozporům ve výpovědích nelze jednoznačně stanovit příčinu, okolnosti mající vliv na rozšíření požáru a závěry jsou proto postaveny na hypotézách. Obžalovaný proto požaduje vypracování znaleckého posudku. Zpracovatel v porušení předpisů uvádí několik bodů, které lze ale zjistit pouze provedenou státní kontrolou, nelze se tedy vyjadřovat k porušením vyplývajícím z ustanovení § 6 zákona v odborném vyjádření citovaného zákona o požární ochraně. Odborné vyjádření nemůže být dostatečným důkazem, který soud musí hodnotit samostatně, tak i ve vzájemné souvislosti s ostatními důkazy. Soud I. stupně nedbal na sdělení, že znalecký posudek, který obžalovaný zadal k vypracování, by byl proveden až později, než bylo nařízeno hlavní líčení a nevyhověl žádosti o odročení do doby jeho vypracování, v čemž obžalovaný spatřuje porušení jeho práva na obhajobu. Soud I. stupně také opětovně odkazuje na výpovědi obžalovaného, ke kterým není oprávněn přihlížet. Soud odkazuje taktéž na přitěžující okolnosti spočívající v postoji obžalovaného, který dle soudu nevyjádřil lítost dostatečně a věrohodně. Toto je nutné zcela odmítnout s odkazem na postoj obžalovaného po činu, kdy opakovaně kontaktoval poškozenou s nabídkou pomoci a zájmem o zdravotní stav a vyjádření lítosti v rámci hlavního líčení, a to opakovaně. Závěr soudu o sobeckosti jednání obžalovaného nemá oporu ve spisu a nemůže být

hodnoceno jako přetěžující okolnost, odůvodňující postup, že je snad třeba sledovat obžalovaného po delší dobu.

17. Dle obžalovaného nebyla prokázána příčinná souvislost mezi jeho jednáním a vznikem škody spočívající ve způsobení posttraumatické stresové poruchy. Soud I. stupně se nijak nevypořádal s námitkou, že znalec doc. MUDr. [jméno] [příjmení] [jméno] nesprávně aplikoval Metodiku Nejvyššího soudu k náhradě nemajetkové újmy na zdraví včetně nezohlednění předchorobí poškozené, v jehož důsledku došlo k nesprávnému výpočtu náhrady nemajetkové újmy a navíc opírá své odůvodnění části odškodnění odkazem na ustanovení [číslo] občanského zákoníku přesto, že to není součástí znaleckého posudku a dle obhajoby je hodnocením soudu nad rámec potřeb trestního řízení. I dle státní zástupkyně výše náhrady nemajetkové újmy výrazně přesahuje částku, kterou by bylo možno dovodit na základě bodového ohodnocení obsaženého v Metodice Nejvyššího soudu. Závěry navíc byly i jak uvádí rozhodnutí Nejvyššího soudu odvislé od závěrů MUDr. [příjmení], které byly doplněny až v hlavním líčení konaném po zrušení původních rozhodnutí. Znalkyně [příjmení] [příjmení] zmiňuje, že flashbacky poškozená při posledním vyšetření již neměla a po prvním půl roce, kdy ji viděla, jen minimálně. Je tak sporná otázka přetrvání posttraumatické poruchy ve smyslu ztížení společenského uplatnění a následků do budoucna a tedy je zde potřeba, aby posudek na ztížení společenského uplatnění poškozeného do budoucna byl vypracován znova, s dostatečným časovým odstupem, kdy předmětný znalecký posudek není především posouzením ztížení společenského uplatnění, ale hodnocením stavu poškozené v době vyhotovení předmětného znaleckého posudku, který předložila poškozená, a má stanovit její ztížení společenského uplatnění, což zcela popírá princip samotného ztížení společenského uplatnění.

18. Navíc předmětný rozsudek vykazuje následující opakovaně citované vady popsané již v řízení před soudem I. stupně, se kterými se tento soud nevypořádal.

Posttraumatická stresová porucha není jiným nitrolebním poraněním. Není tedy možné ohodnotit bolestné za uvedenou poruchu [částka] bodů, uvedené nelze bodovat a kodovat; posudek nezohledňuje předchozí psychiatrické predispozice a nijak se k nim nevyjadřuje.

Posudek nebere ohled na škálování domén, chybí mezinárodní klasifikace nemocí.

Položka vzdělání, která je na straně 16 posudku, je hodnocena stupněm obtíže 1 – se obvykle hodnotí pouze u nezletilých dětí, nikoli u dospělých.

Zcela chybí vliv těhotenství na psychický stav poškozené, posudek nestanoví, nakolik jsou problémy poškozené původní a nakolik získané.

Zcela chybí zohlednění partnerských problémů.

V posudku zcela absentuje uvedení, kdy poškozená brala jaké léky a jak dlouho a z jakých důvodů, od kdy má být poškozená v remisi, od kdy se léčí pro depresivní poruchu atp.

Posudek vůbec nezohledňuje psychický stav poškozené před danou událostí, o toto zhodnocení by částka měla být snížena – poškozená se od 15 let léčí na úzkostné stavy, klaustrofobii, agorafobii, panickou poruchu – není to tedy následek úrazu.

Dle kontroly na psychiatrii ze dne 12. 5. 2016 a 23. 6. 2016 se stav poškozené zlepšil, což zohledněno není, posouzení má být do budoucna.

[příjmení] 6 posudku je zcela v rozporu s tvrzeními na straně 7 posudku, kdy na straně 7 posudku je učiněn závěr, že se objevily nové fenomény, kterými poškozená dříve netrpěla, obdobné fenomény jsou však uvedeny na straně 6, kde jsou popisovány jako obtíže, které se vyskytovaly již od 15 let. Navíc např. nadbytečná opatrnost není lékařská diagnóza.

Na straně 8 posudku je uvedeno, že poškozená nikam sama nechodí, což bylo vyvráceno důkazy, které založil obžalovaný, navíc sama poškozená hovoří v minulém čase o obtížích, které měla (např. je uvedeno, že poškozená se přemlouvá, ale ven vyrazí).

Na straně 10 je uvedeno: „objevily se u mě deprese, což jsem do té doby vůbec neznala.“ Toto tvrzení je dle lékařských záznamů týkajících se poškozené nepravdivé. Poškozená trpěla depresemi i před úrazem, viz např. strana 5 posudku.

V posudku chybí uvedení domén, co poškozená dovede.

V posudku je u položky „pohyb“ (strana 15) uveden stupeň obtíže 2 – k tomuto chybí důkaz a odůvodnění tohoto hodnocení.

V posudku je u položky „používání dopravy a neschopnost používat veřejnou dopravu pro klaustrofobii“ (strana 16) uveden stupeň obtíže 2 – k tomuto opět chybí důkaz a odůvodnění tohoto hodnocení nezohledňuje, že se poškozená na klaustrofobii léčí již od svých 15 let.

Je uveden stupeň obtíže 1 u položky „zaměstnání“ – poškozená je ale na mateřské dovolené, toto nelze v rámci posudku proto hodnotit.

Dále je uveden stupeň obtíže 2 na straně 17 u položky náboženství a duchovní život. To je zcela neodůvodněné, když náboženství je otázka vnitřního přesvědčení a nelze tak hodnotit stupněm 2.

Revizní posudek je připravena vyhotovit MUDr. [jméno] [příjmení], soudní znalec z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, která byla se spisem seznámena, jak bylo obžalovaným avizováno již před soudem I. stupně. Náhrada škody tak neměla být poškozené přiznána dle předmětného znaleckého posudku předloženého před soudem I. stupně ke ztížení společenského uplatnění, jehož hodnocení je více než předčasné.

19. S ohledem na výše uvedené proto obžalovaný [celé jméno obžalovaného] navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k novému rozhodnutí.

20. K odvolání obžalovaného [celé jméno obžalovaného] se prostřednictvím své zmocněnkyně [příjmení] [jméno] [příjmení] [příjmení], Ph.D., vyjádřila v písemné formě poškozená [celé jméno poškozené]. Ta považuje napadený rozsudek za správný po skutkové i právní stránce a odvolání obžalovaného označuje za nedůvodné. Poškozená poukazuje předně na to, že odvolání obžalovaného se z větší části věnuje otázkám, které nejsou již pro danou věc relevantní. Ani dovolací soud nepochyboval o tom, že obžalovaný „poškozené v důsledku nezachování nezbytné opatření přivodil zranění somatického charakteru, jež nebylo zdaleka pomíjivého charakteru...“ (bod 29/ rozhodnutí dovolacího soudu).

21. Je proto možné se zabývat maximálně odvolacími námitkami souvisejícími s požadavky dovolacího soudu. Nejvyšší soud pak považuje doplnění zdůvodnění ve vztahu k naplnění subjektivní stránky, resp. zavinění ve vztahu k těžké újmě na zdraví poškozené spočívající v posttraumatické stresové poruše, a dále pak hlubší posouzení, zda PSP se v daném případě projevila jako vážná porucha zdraví zejména z hlediska trvání. Dále požaduje Nejvyšší soud v této souvislosti specifikaci citelné újmy v obvyklém způsobu života poškozené včetně jejího vyjádření v tzv. skutkové větě výrokové části rozhodnutí. Podle poškozené se napadené rozhodnutí vypořádalo s požadavky dovolacího soudu dostatečně a poškozená na ně v plné míře odkazuje. [příjmení] obžalovaný ve svém odvolání v tomto ohledu vznáší spíše jen obecné námitky, že nebylo prokázáno, že by PSP v případě poškozené znamenala těžkou újmu na zdraví, když se její projevy kryly s projevy psychických potíží poškozené, a nebyla prokázána vědomost obžalovaného o predispozici poškozené k psychickým potížím.

22. Na základě doplnění dokazování, zejména pak doplnění posudku MUDr. [příjmení], bylo možné přitom zcela jasně časově vymezit trvání PSP, když tento se projevil určitě minimálně již

v květnu 2016, jak dokládá zpráva MUDr. [příjmení] z [datum]. Vlastním vyšetřením pak projevy PSP diagnostikovala MUDr. [příjmení] ještě v říjnu 2016 a podle jejich intenzity odhadla další trvání cca 2-3 měsíce. Soud I. stupně proto zcela správně dospěl k závěru, že PSP se ve zvýšené míře projevovala minimálně 6 měsíců, přičemž tyto projevy zhodnotil soud jako citelně zasahující běžný život poškozené a tyto také nově uvedl v souladu s požadavky dovolacího soudu ve skutkové větě napadeného rozhodnutí.

23. Obžalovaný pak zejména namítá v souvislosti s otázkou viny i náhrady újmy, že znalec nezohlednil předchorobí poškozené. Znalce přitom před soudem jasně odpověděla také na otázku dovolacího soudu, když uvedla, že ke vzniku PSP by v podobném případě došlo, u většiny populace, tj. i osob bez předchozí psychické zátěže. Poškozená pak opětovně zdůrazňuje ve shodě s napadeným rozhodnutím na fakt potvrzený jak ze strany MUDr. [příjmení], tak i soudní znalce z oboru psychiatrie, že její zdravotní stav byl mnoho let před předmětným úrazem ustálený a bez problémů. Ze zprávy ošetřující lékařky mj. vyplývá, že ani, v minulosti sklou k úzkosti nedosáhl takového stupně a daného charakteru.“ Obtíže, kterými poškozená prochází, byly dle soudní znalce i ošetřující lékařky způsobené především v důsledku úrazu. Navíc nelze na základě provedené dokazování dojít k jinému závěru, než že obžalovaný o předchozích obtížích poškozené vědět mohl a měl. Vyplývá to nejen z výpovědi poškozené při hlavním líčení, kdy výslovně a celkem podrobně uvedla, že s obžalovaným o svých psychických potížích hovořila, přičemž její výpověď soud shledal jako věrohodnou. Svědčí o tom také lékařská zpráva MUDr. [příjmení] již ze dne [datum], ve které zmiňuje, že podle informací od poškozené obžalovaný při masáži poskytoval i jistou formu psychoterapie. Soud měl k dispozici i výpis z webových stránek obžalovaného, na kterých výslovně uvádí, že poskytuje celostní péči a jeho masáže mají ulevit nejen tělu, ale i duši, specializuje se na terapeutické masáže a provádí s klienty před poskytnutím péče konzultaci.

24. Obžalovaný opakovaně žádá, aby bylo zohledněno těhotenství poškozené, aniž by si asi uvědomoval, že toto může být zohledněno jediné k jeho tíži. Těhotenství mělo nepochybně vliv na horší prožívání traumatu, nicméně obžalovaný věděl o tom, že je poškozená těhotná. Soud by neměl zkoumat z hlediska subjektivní stránky pouze, zda by takový úraz mohl způsobit PSP a další následky v oblasti společenského uplatnění v případě jakéhokoli, „průměrného“ člověka, ale měl by to porovnávat s jakoukoli, „průměrnou“ těhotnou ženou“, neboť obavy o zdraví nenarozeného dítěte na základě traumatu z takového úrazu by významně zasáhly psychiku nesporně každé průměrné ženy, na což poukazuje i MUDr. [příjmení] ve svých zprávách i MUDr. [příjmení] před soudem. Gynekoložka MUDr. [příjmení] navíc uvedla ve své zprávě právě trauma z úrazu jako pravděpodobnou příčinu předčasného porodu, který ohrozil život a zdraví nejen poškozené, ale i její dcery.

25. Obžalovaný odmítá ve svém odvolání stejně jako po celou dobu trestního řízení přiznat poškozené nárok na jakoukoli náhradu škody a nemajetkové újmy. K námitce obžalovaného k neprokázání příčinné souvislosti mezi jeho jednáním a vznikem škody, resp. PSP, se poškozená vyjádřila již výše pro účely viny, stejně jako k námitce obžalovaného, že znalec doc. MUDr. [příjmení], CSc. nezohlednil předchorobí poškozené. Další své námitky pak obžalovaný směřuje vůči stejnému znaleckému posudku. Dle poškozené jsou tyto odvolací námitky obžalovaného nepřijatelné a shodně s napadeným rozhodnutím považuje znalecký posudek za úplný, jeho závěry za odůvodněné a nevzbuzující pochybnosti. Znalecký posudek byl vyhotoven zcela v souladu s příslušnou Metodikou Nejvyššího soudu ČR k náhradě nemajetkové újmy na zdraví. Závěry posudku nijak nezpochybnilo ani pozdější doplnění posudku MUDr. [příjmení], není tudíž třeba činit dodatek posudku, či zadávat posudek nový. Obžalovaný namítá, že znalec hodnotil ztížení společenského uplatnění dle stavu v době vyhotovení znaleckého posudku, nikoli do budoucna. Podle poškozené však znalec postupoval v souladu se zásadou zmíněnou v preambuli Metodiky, dle které, by mělo být k hodnocení trvalých následků přistoupeno teprve poté, co se zdravotní stav relativně ustálí; přesné časové období nelze obecně určit, zpravidla jde

o jeden rok...“. Z dikce je zřejmé, že zdravotní stav se posuzuje dle stavu v době vypracování posudku, který by měl být vypracován až v době ustálení zdravotního stavu, a tento by měl být ustálen, „relativně“ nikoli absolutně. Požadavek obhajoby na absolutní ustálení by v podstatě znemožnil určení ztížení společenského uplatnění vůbec, neboť jakýkoli zdravotní stav a jeho vliv na společenské uplatnění poškozeného se může v budoucnu změnit, na což zcela případně a dopodrobna poukazuje i napadené rozhodnutí pod bodem 58/.

26. Z provedeného dokazování, zejména z doplnění znaleckého posudku MUDr. [příjmení], z posledního prohlášení poškozené o dopadu trestného činu na její život, i např. ze zprávy pediatra je zřejmé, že přestože již samotná PSP u poškozené odezněla, s jejími následky se utkává do dnešní doby, případně jí stojí mnoho sil je překonat. Tyto přetrvávající následky u poškozené se přitom dle vyjádření MUDr. [příjmení] i zprávy MUDr. [příjmení] nekryjí zcela s problémy, které měla poškozená z důvodu svého předchorobí (jako např. právě sociální stažení, strach z ohně). Znalecký posudek navíc pracuje s vícero škálami omezení. Z přehledu posudku je zřejmé, že znalec bral v úvahu stupeň obtíží na škále 1-2, tzn. jako lehké až středně těžké, kdy Metodika vyžaduje, aby se obtíže projevovaly nikoli neustále, vždy a denně, ale v případě 1. stupně má být problém přítomen méně než 25 % času s intenzitou, kterou může osoba tolerovat (je dobře snesitelný), a který se stal zřídka během posledních 30 dní. U 2. stupně pak problém je přítomen méně než 50 % času s intenzitou, která zasahuje do každodenního života (je zřetelný), a který se děje občas během posledních 30 dní.

27. Rovněž další námitky vůči posudku je třeba odmítnout jako nedůvodné, když svědčí o nepochopení Metodiky či nepozorném čtení napadeného rozhodnutí či posudku. Již např. námitka č. 1 odvolání, že PSP nelze hodnotit jako jiné nitrolební poranění, a tudíž jej nelze hodnotit bolestným ve výši 200 bodů, pomíjí, že soud I. stupně došel s ohledem na vývoj posuzování nemajetkové újmy k obdobnému názoru, a takto stanovené bolestné v částce 52 934 Kč poškozené nepřiznal (viz bod 56/ napadeného rozhodnutí), když došel zároveň k závěru, že uvedené mohlo a mělo být požadováno jako duševní útrapa ve smyslu § 2956 občanského zákoníku. Jedná se o jedinou část napadeného rozhodnutí, se kterým poškozená nesouhlasí, když se domnívá, že soud jí měl uvedenou částku přiznat, neboť jen jiné právní posouzení titulu ze strany soudu nemůže být důvodem nepřiznání uplatněného nároku, když jeho podstata a důvod je shodný. Poškozená nicméně nechtěla v tomto ohledu podávat odvolání, když má zájem o co nejrychlejší uzavření celé věci.

28. Není taktéž namístě zohlednit opakovanou námitku obžalovaného, že nebyly zohledněny manželské problémy. Ze spisu je zřejmé, že poškozená žádné vážné problémy v manželství neměla, šlo o běžné starosti mladých manželství, manželé spolu plánovali další dítě, postavili dům, zvládli spolu následky popálení. Nepřípadná je také námitka, že nemělo být hodnoceno vzdělání u dospělé poškozené. V první řadě je třeba přihlédnout, že poškozená je mladá (za vrchol Metodika považuje 45-55 let) a na dnešním pracovním trhu vzdělání s maturitou či vysokoškolským diplomem rozhodně nekončí; právě v době úrazu měla poškozená absolvovat školení, které by jí zvýšilo kvalifikaci i mzdu. Metodika navíc nezohledňuje u jednotlivých domén věk, tento se určuje až celkově procentuálním navýšením či snížením stanovené částky. Nepochopení vykazuje i námitka položky, „náboženství“, když podle názoru obžalovaného je náboženství otázkou vnitřního přesvědčení. Přístup obžalovaného by ale zcela popřel tuto položku pro všechny poškozené vůbec a především by popřel ústavním pořádkem zaručené právo projevovat své náboženství navenek, tzn. sdílet ho s ostatními např. formou bohoslužeb.

29. Nepřípadné jsou i další námitky odvolání, např. pod bodem 9/ poukazující na údajné rozporu posudku na str. 6 a 7, kde podle obžalovaného jsou uvedeny staré fenomény jako nové. Při pročtení kontextu je ale zřejmé, že se jedná o výpisy ze spisu, a to zprávy psychiatřek, které obě v daných sekvencích hodnotí stav poškozené až po úraze. Navíc v tomto bodě zaměňuje obžalovaný pojem diagnóza a fenomén, resp. její projev.

30. S ohledem na výše uvedené proto poškozená [celé jméno poškozené] navrhla, aby odvolací soud odvolání obžalovaného podle § 256 trestního řádu zamítl jako nedůvodné.

31. Ve veřejném zasedání konaném dne 16. 1. 2020 poté, co obžalovaný řádně poučen o svých procesních právech a poté, co předsedkyně senátu konstatovala dosavadní průběh celého trestního řízení a sdělila obsah zásadních rozhodnutí a listin, které specifikovány v trestním spise na č.l. 618 p.v. obhájkyň obžalovaného přednesla písemně zpracované odvolání, které založeno na č.l. 576-577, 580-584 trestního spisu a zevrubněji rozebrala stěžejní odvolací důvody. Vytkla soudu I. stupně, že neprovedl k žádosti obžalovaného jím navržené důkazy, především fotografii poškozené, která nese dort se svíčkami. V souvislosti s neprovedením tohoto důkazu vznášena proto námitka podjatosti vůči soudci, který ve věci rozhodoval. Obžalovaný vznáší výhrady vůči tvrzení soudu, že veškeré výpovědi poškozené považuje za věrohodné, kdežto jeho verzi za nevěrohodnou. Obžalovaným opakovaně vytýkáno, že procesní soud nesplnil veškeré pokyny, které mu byly uloženy v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2018 č.j. 6 Tdo 320/2018-41 Nejvyšší soud upozorňuje největší nedostatky ve zjištění subjektivní stránky směřující k posttraumatu, jak v popisu skutku, tak zjištění objektivní stránky. Tím, že byl doplněn znalecký posudek, dle názoru obžalovaného tyto nedostatky odstraněny nebyly a výtky, které Nejvyšší soud vnesl, nebyly vysvětleny. [příjmení] dovyslechnutím znalkyně se subjektivní stránka směřující k posttraumatické stresové poruše nijak neosvětlila. Soud I. stupně tedy neprovedl dostatečné dokazování, aby vyhověl výtkám Nejvyššího soudu. Stejně tak je tomu i ve vztahu k posudku doc. MUDr. [příjmení] [jméno]. Znalecký posudek, který stanoví výši nemajetkové újmy, není podkladem pro náhradu škody, neboť byla nesprávně aplikována metodika a zpracovatel znaleckého posudku došel v těchto důsledcích k nesprávnému výpočtu náhrady této újmy bez konzultací jednotlivých projevů. S ohledem na situaci, že zemřela MUDr. [příjmení], nemohla tudíž MUDr. [příjmení] s ní dále konzultovat, což je podle názoru obžalovaného důvodem k tomu, že by soud měl nařídit nový posudek, neboť námitky Nejvyššího soudu nebyly v hlavním líčení odstraněny. Rozsudek soudu I. stupně není přesvědčivě odůvodněn, absentuje jednoznačný závěr o zavinění ve vztahu k příčinné souvislosti mezi jednáním obžalovaného a následkem, který z něho měl vzejít v podobě těžké újmy na zdraví a ve vztahu k tomuto následku, který je znakem objektivní stránky přečinu podle § 147 odst. 1 trestního zákoníku. Pro průběh odvolacího řízení obhájkyň obžalovaného nevznesla žádné další návrhy na doplnění dokazování.

32. K dotazu předsedkyně senátu obhájkyň obžalovaného dále k vyslovené námitce podjatosti uvedla, že je možné, a proto je třeba toto zkoumat, že se předseda senátu okresního soudu ve věci rozhodující zná s manželem poškozené. K tomuto závěru bylo dospěno u posledního hlavního líčení při předložení fotografie, kdy se předseda senátu odmítl touto fotografií zabývat a sám uváděl věk manžela poškozené. Neprovedením zmíněné fotografie bylo zkráceno právo obžalovaného na obhajobu.

33. Státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích – pobočky v Táboře konstatovala, že ve věci je posuzováno již druhé rozhodnutí nalézacího soudu poté, co Nejvyšší soud k dovolání obžalovaného napadený rozsudek zrušil a zrušil i rozhodnutí odvolacího soudu, který v této věci byl již taktéž činný. Vyslovila dále, že dokazování před soudem I. stupně bylo provedeno v požadovaném rozsahu a kvalitě v souladu s Nejvyšším soudem. V napadeném rozsudku soud podrobně hodnotil zjištěnou důkazní situaci po doplněném dokazování. Zabýval se dostatečným způsobem i dovozením subjektivní stránky trestného činu, jak apelováno Nejvyšším soudem. Proti skutkovým ani právním závěrům učiněným nalézacím soudem není žádných zásadních výhrad. Uložený trest výchovné povahy je přiměřený jak osobě obžalovaného i charakteru trestné činnosti a samotným okolnostem případu. Pokud se týká nároku na náhradu škody, státní zástupkyně uvedla, že v tomto ohledu ze strany státního zastupitelství nejsou činěny žádné návrhy na doplnění dokazování. Vyjádření k odvolání obžalovaného je cíleno zejména na věcné hodnocení celé důkazní situace a celé věci. Pokud se týká námitek podjatosti, k těmto se státní zástupkyně nemůže vyjádřit, to je na rozhodnutí

odvolacího soudu. Státní zástupkyně navrhla, aby odvolací soud odvolání obžalovaného posoudil jako nedůvodné a jako takové jej podle § 256 trestního řádu zamítl.

34. Zmocněnkyně poškozené [celé jméno poškozené] odkázala v plném rozsahu na písemné vyjádření zpracované k odvolání obžalovaného [celé jméno obžalovaného]. Před odvolacím soudem zopakovala velmi podrobným způsobem stěžejní argumenty, které jí vedou k závěru, že napadený rozsudek nutno považovat za správný po skutkové i právní stránce a na odvolání obžalovaného je nutno nahlížet jako na nedůvodné. Zmocněnkyně poškozené se naprosto ztotožnila s odůvodněním napadeného rozhodnutí, které se vypořádává se všemi odvolacími námitkami a s především s požadavky dovolacího soudu. Odvolání je založeno z velké části na námitkách, které nejsou pro danou věc relevantní, které se týkají samotného úrazového děje, ale i v tomto ohledu se už Nejvyšší soud vyjádřil tak, že tyto otázky považuje za prokázané. Co se týče jeho požadavků ohledně časového vymizení posttraumatické stresové poruchy a specifikaci citelné újmy, která měla v důsledku této choroby být poškozené způsobena, rozhodnutí soudu I. stupně dostatečně v tomto ohledu odpovídá na požadavky dovolacího soudu. Zejména na základě doplňku posudku, zprávy MUDr. [příjmení] a zpráv MUDr. [příjmení] bylo možné zcela jasně časově vymezit trvání posttraumatické stresové poruchy, kdy zcela jistě se specifické projevy této poruchy objevily i ve zprávě MUDr. [příjmení] z května 2016 a MUDr. [příjmení] zcela jasně a výslovně uvedla, že tyto specifické znaky poruchy shledala ještě v říjnu téhož roku s tím, že byly sice v menší intenzitě, ale stále zde byly přítomny a jejich další trvání odhadovala na zhruba další 2 – 3 měsíce. Tedy je zřejmé, že minimálně od května do října zde tyto projevy byly a proto tedy závěr soudu, že minimálně 6 měsíců zde byly přítomny, je zcela správný. Soud konkretizoval i projevy této poruchy, jak zasahovaly vážným způsobem do běžného života poškozené, jak ve svém odůvodnění, tak je uvedl i ve skutkové větě, jak požadoval Nejvyšší soud. Pokud pak napadán znalecký posudek doc. MUDr. [příjmení] [jméno], zmocněnkyně poškozeného uvedla, že tento posudek byl vypracován v souladu s příslušnou metodikou, není namístě vypracovávat další znalecký posudek, jak se domáhá obžalovaný.

35. K námitce podjatosti zmocněnkyně poškozené uvedla, že soudce v podstatě reagoval pouze na to, že obhájkyň obžalovaného uvedla, že na fotce je 40, pak v odvolání 56 svíček. Soudce nepochybně mohl znát věk manžela poškozené ze soudního spisu, protože ho vyslyšel, věděl, jak vypadá, měl datum jeho narození. Tento jediný důvod, který byl podkladem pro podezření z podjatosti u soudce soudu I. stupně, je nepřijatelný. Zmocněnkyně poškozené navrhla, aby odvolací soud odvolání obžalovaného jako nedůvodné zamítl s tím, že pro průběh veřejného zasedání nemá žádných dalších důkazních návrhů.

36. Po oddělené poradě senátu předsedkyně senátu konstatováno, že je nutno se vypořádat s námitkou obžalovaného [celé jméno obžalovaného] ohledně vznesené podjatosti. Z tohoto důvodu bylo veřejné zasedání odročeno na 21. 2. 2020 za účelem předložení trestního spisu Okresnímu soudu v Táboře, aby byla ze strany příslušného soudce rozhodnuta námitka podjatosti, kterou proti jeho osobě vznesl v průběhu odvolacího řízení obžalovaný [celé jméno obžalovaného].

37. Dne 22. 1. 2020 zasílá obhájkyň obžalovaného doplnění odůvodnění odvolání proti napadenému rozsudku, kde se opětovně vyjadřuje ke vznesené námitce podjatosti s tím, že když se obžalovaný dotazoval svých známých, bylo mu řečeno, že soudce, který věc rozhoduje, byl hostem na jedné z oslav narozenin pana starosty, manžela poškozené. Námitka podjatosti byla vznesena ze strany obžalovaného, jakmile se onu skutečnost dozvěděl. Je dáno podezření, že se soudce přátelí s manželem poškozené [jméno] [příjmení]. K tomuto předložena fotografie poškozené, která nese dort plný svíček, společně s ostatními fotografiemi z profilu [jméno] [příjmení].

38. Obžalovaný [celé jméno obžalovaného] dále v doplňku svého odvolání upozorňuje krajský soud na to, že soud I. stupně hodnotil jím předložený důkaz, a to vyjádření MUDr. [jméno] [příjmení] v rozporu s tím, co je v něm uvedeno.

39. Dne 22. 1. 2020 předkládá odvolací soud Okresnímu soudu v Táboře trestní spis k rozhodnutí o námitce obžalovaného proti podjatosti soudce. Ten svým usnesením ze dne 27. 1. 2020, č.j. 6 T 23/2017-631 rozhoduje v souladu s ust. § 31 odst. 1 trestního řádu z důvodu ust. § 30 odst. 1 trestního řádu tak, že soudce Mgr. [jméno] [příjmení] není vyloučen z vykonávání úkonů trestního řízení v trestní věci obžalovaného [celé jméno obžalovaného] vedené u Okresního soudu v Táboře pod sp.zn. 6 T 23/2017. Proti tomuto rozhodnutí si obžalovaný podal stížnost, o které bylo rozhodnuto usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích, pobočkou v Táboře dne 20. 2. 2020, č.j. 14 To 42/2020-644 tak, že byla podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu jako nedůvodná zamítnuta.

40. Před rozhodnutím o stížnosti obžalovaného zasílá do trestního spisu zmocněnkyně poškozené [celé jméno poškozené] její vyjádření k námitce obžalovaného. Poškozená v ní uvádí, že vznesená námitka není odůvodněna, když soudce Mgr. [příjmení] manželka poškozené osobně nezná, mimo soudní síň se s ním nestýká. Rozhodnutí soudu I. stupně fotografii k důkazu neprovést bylo namísto, když tato nemohla mít vliv na jeho rozhodnutí. Fotografie nemůže zpochybnit ani závěry soudu ohledně náhrady škody a nemajetkové újmy. Zmocněnkyně poškozené proto opětovně navrhl, aby odvolací soud odvolání obžalovaného jako nedůvodné podle § 256 trestního řádu zamítl. Jako přílohu svého podání doložila zmocněnkyně poškozené soudu i osobní reakci poškozené [celé jméno poškozené] na vznesenou námitku podjatosti (č.l. 638-639 trestního spisu).

41. Po vyřešení procesních záležitostí ze strany soudu I. stupně konáno dne 21. 2. 2020 u Krajského soudu v Českých Budějovicích, pobočka v Táboře veřejné zasedání. V jeho úvodu přečteno usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích, pobočky v Táboře ze dne 20. 2. 2020, č.j. 14 To 42/2020-644. Předmětné usnesení krátkou cestou předáno v jednacím síni stranám trestního řízení.

42. Následně se souhlasem obhájkyne obžalovaného čteno soudem doplnění odvolání obžalovaného, tak jak založeno na č.l. 623-624 trestního spisu. Obhájkyne obžalovaného požádala, aby před odvolacím soudem byly provedeny jako důkazy předložené fotografie na č.l. 625-628 a 555 trestního spisu. Státní zástupkyně nevznesla dalších návrhů na doplnění dokazování, zmocněnkyně poškozené dala na zvážení soudu přečtení vyjádření poškozené [celé jméno poškozené].

43. Dokazování ve veřejném zasedání doplněno v souladu s ust. § 213 odst. 1 trestního řádu, kdy stranám řízení předloženy výše označené fotografie zachycující průběh oslavy narozenin manžela poškozené [celé jméno poškozené] – [jméno] [příjmení]. Na jedné z fotografií nese poškozená dort s hořícími svíčkami. K tomuto důkazu se vyjádřila zmocněnkyně poškozené, která potvrdila odkud fotografie pochází. Poškozená je na jedné z fotografií zachycena zhruba 3 roky po úraze. Poškozená svíčky nezapalovala. Poškozená se nesnaží zveličovat své problémy, snaží se je překonávat, proto odnesla i ten dort, a jak i sama napsala, byla na sebe pyšná. To není v rozporu ani s vyjádřením znalkyně ani se znaleckými posudky, které mluví o jejích obtížích pouze na první nebo druhé škále, tzn. že jsou občasné a nevyskytují se neustále. Předložené fotografie nemohou nic měnit na rozhodnutí soudu I. stupně ohledně výroku o vině, trestu, ani výroku o náhradě škody či nemajetkové újmy.

44. Následně v souladu s ust. 213 odst. 2 trestního řádu čteny jako listinné důkazy: aktuální opis rejstříku trestů obžalovaného, vyjádření zmocněnkyně poškozené k námitkám obžalovaného na č.l. 636-637 trestního spisu a vyjádření samotné poškozené [celé jméno poškozené] k vyslovené námitce podjatosti na č.l. 639 trestního spisu.

45. Obžalovaný k provedeným důkazům uvedl, že s tím, co napsala poškozená ve vyjádření, nesouhlasí. Není pravdou, že je arogantní, že to zapříčinil a že poškozenou úmyslně zapálil. [příjmení] reaguje na to, co bylo uvedeno v dopise. [příjmení] jiné výhrady k provedeným důkazům nemá.

46. Obhájkyň obžalovaného s ohledem na provedený důkaz navrhla, aby osobnímu výslechu před soudem byla podrobena poškozená [celé jméno poškozené], neboť v průběhu řízení bylo čteno mnoho vyjádření o tom, jaký měl trestný čin dopad na její život. Tato vyjádření se různě liší a již předložená fotografie ukazuje i to, že posudek doc. MUDr. [příjmení], CSc. na ztížení společenského uplatnění byl rozhodně vypracován předčasně, protože stav poškozené [celé jméno poškozené] byl posuzován v době, kdy její zdravotní nebo psychický stav nebyl ještě ustálen. Znalecký posudek je tedy nezpůsobilým podkladem pro rozhodnutí o náhradě škody jako takové. Poškozená [celé jméno poškozené] by měla být doslechnuta ke svému zdravotnímu stavu a k fotografii samotné. Tento důkaz by měl být proveden před odvolacím soudem. V případě, že by odvolací soud vrátil věc okresnímu soudu, nechť je tento důkaz proveden před soudem okresním. Dále obhájkyň obžalovaného navrhla provést další důkazy, a to revizní posudek na zdravotní a psychický stav [celé jméno poškozené], rekognici, vyšetřovací pokus a všechny důkazy, které byly soudem I. stupně zamítnuty.

47. Státní zástupkyň nečinila dalších návrhů na doplnění dokazování, stejně tak i zmocněnkyně poškozené. Projevila nesouhlas s výsledkem své klientky poškozené [celé jméno poškozené].

48. Samotné rozhodnutí o dalších důkazních návrzích, které zazněly ze strany obžalovaného [celé jméno obžalovaného] si senát krajského soudu vyčlenil do své závěrečné porady.

49. Závěrem veřejného zasedání obhájkyň obžalovaného opět po zopakování nejdůležitějších odvolacích důvodů navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k novému rozhodnutí. Státní zástupkyň odkázala na konečný návrh, který učinila v předchozím přednesu v rámci veřejného zasedání dne 16. 1. 2020. Zmocněnkyně poškozené navrhla, aby odvolací soud odvolání obžalovaného jako nedůvodné zamítl. Obžalovaný práva posledního slova nevyužil.

50. Ještě předtím, než podrobí odvolací soud přezkumné povinnosti napadený rozsudek Okresního soudu v Táboře, považuje za nutné nastínit dosavadní průběh a vývoj celé trestní kauzy.

51. Dne 1. 3. 2017 napadla u Okresního soudu v Táboře obžaloba, která viní [celé jméno obžalovaného] ze spáchání přečinu těžké ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 trestního zákoníku.

52. V dané trestní věci okresní soud rozhodl meritorním způsobem, a to rozsudkem ze dne 20. 6. 2017, č.j. 6 T 23/2017-303, kterým obžalovaného [celé jméno obžalovaného] uznal vinným přečinem těžké ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 trestního zákoníku. Obžalovaný byl odsouzen podle § 147 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v délce 10 měsíců, jehož výkon mu byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 30 měsíců. Podle § 82 odst. 2 trestního zákoníku obžalovanému uloženy přiměřené povinnosti v průběhu zkušební doby podle svých sil uhradit nemajetkovou újmu a škodu trestným činem způsobenou, dále podle § 48 odst. 4 písm. k) trestního zákoníku poskytnout poškozené přiměřené zadostiučinění, konkrétně do 1 měsíce od právní moci rozsudku zaslat poškozené [celé jméno poškozené], [datum narození], bytem [obec a číslo], písemnou omluvu za jednání, jež poškozené způsobil. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byla obžalovanému uložena povinnost nahradit poškozené [celé jméno poškozené] (generálie shora) nemajetkovou újmu ve výši 1 314 704 Kč. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byla pak obžalovanému uložena povinnost nahradit stejnou poškozené škodu ve výši [částka]. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu obžalovanému uložena taktéž povinnost zaplatit na náhradě škody

poškozené společnosti Česká průmyslová zdravotní pojišťovna, IČ 47672234, se sídlem Ostrava, Vítkovice, Jeremenkova 161/11, částku 11 333 Kč. Podle § 229 odst. 2 trestního řádu byla poškozená [celé jméno poškozené] (generálie shora) odkázána se zbytkem svého uplatněného nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

53. Usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích, pobočka v Táboře ze dne 4. 10. 2017, č.j. 14 To 206/2017-371 bylo odvolání obžalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 20. 6. 2017, č.j. 6 T 23/2017-303, jako nedůvodné zamítnuto, a to podle ust. § 256 trestního řádu.

54. K dovolání obžalovaného bylo následně usnesením Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2018, č.j. 6 Tdo 320/2018-41, zrušeno usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích, pobočka v [obec] ze dne 4. 10. 2017, č.j. 14 To 206/2017-371, a rozsudek Okresního soudu v Táboře ze dne 20. 6. 2017, č.j. 6 T 23/2017-303 Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí vytkl nalézacímu soudu, že se jak ve výroku, tak i v odůvodnění rozsudku dostatečně nezabýval otázkou naplnění subjektivní stránky trestního činu, konkrétně zaviněním vztahujícím se ke způsobení těžké újmy na zdraví poškozené [celé jméno poškozené], spočívající v posttraumatické stresové poruše, kterou poškozená trpí nebo trpěla. Dále Nejvyšší soud vytkl, že nelze mít dosud za dostatečně prokázaný závěr vztahující se k objektivní stránce trestného činu, tedy zda poškozené byla přivozena těžká újma na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku, jakož opět i vyjádření tohoto závěru ve skutkovém popisu trestného činu. Z těchto důvodů dovolací soud obě rozhodnutí zrušil a Okresnímu soudu v Táboře přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

55. Okresní soud v Táboře ve věci nařizuje hlavní líčení, které konáno nejprve dne 8. 1. 2019. V tomto hlavním líčení při respektování podmínek, které rozvedeny v ust. § 219 odst. 3 trestního řádu konstatován dosavadní průběh celé trestní kauzy. V souladu s ust. § 213 odst. 2 trestního řádu čteny zprávy předložené poškozenou na č.l. 483-488 trestního spisu, dále prohlášení poškozené ze dne 7. 1. 2019 o dopadu trestného činu na její život. Dále v hlavním líčení vyslechnuta znalkyně z oboru zdravotnictví – odvětví psychiatrie MUDr. [jméno] [příjmení], která před soudem doplnila znalecký posudek, který ve věci pro účely trestního řízení zpracovala a zodpověděla pak četné dotazy, které na ní byly činěny stranami řízení. V hlavním líčení konaném dne 9. 5. 2019 po přečtení dalších listinných důkazů v souladu s ust. § 213 odst. 2 trestního řádu, konkrétně prohlášení poškozené na č.l. 354-355 trestního spisu, vyjádření pojistitele na č.l. 356-360 trestního spisu a výpisu z ISIR na č.l. 546 trestního spisu, se k těmto důkazům vyjádřil sám obžalovaný [celé jméno obžalovaného], stejně tak i jeho obhájkyň. Tato předložila soudu k provedení jako důkaz fotografii z facebooku poškozené, která je na ní zachycena, jak nese svému manželovi dort se zapálenými svíčkami. Obhájkyň dále předložila soudu odborné vyjádření MUDr. [jméno] [příjmení] k posudku znalkyně [příjmení] [příjmení]. Zmocněnkyně poškozené pak předložila soudu z internetových stránek profil obžalovaného jako maséra. Následně soud podle ust. § 213 odst. 2 trestního řádu čte oba předložené listinné důkazy, tedy výpis z webových stránek obžalovaného předložených zmocněnkyní poškozené a dále i vyjádření MUDr. [příjmení].

56. Obhájkyň obžalovaného požádala soud, aby provedl jako důkazy – vyšetřovací pokus, rekonstrukci, výslech svědkyně [příjmení] a zadal vypracování znaleckého posudku. Navržen dále výslech [jméno] [příjmení] a provedení důkazu – předloženou fotografií poškozené. Procesní soud podle § 216 odst. 1 trestního řádu rozhodl, že tyto navržené důkazy prováděny v rámci hlavního líčení nebudou, a toto své rozhodnutí i odůvodnil. Po závěrečných návrzích stran řízení vyhlášen rozsudek, který se stal předmětem již v pořadí druhého odvolacího řízení.

57. Krajský soud ve smyslu § 254 odst. 1 trestního řádu z titulu podaného odvolání přezkoumal vzhledem k jeho rozsahu, napadený rozsudek Okresního soudu v Táboře ve všech jeho výrociích, přezkoumné povinnosti podrobil taktéž i kvalitu a zákonnost řízení, které jeho vydání předcházelo.

Po náležitém přezkumu dospěl ke stanovisku, že odvolání obžalovaného [celé jméno obžalovaného] nelze mít za důvodné, a to proto, že argumentace, která do něho vtělena, je zjevným opakováním tvrzení a závěrů, které obžalovaný [celé jméno obžalovaného] uplatnil v průběhu hlavního líčení před Okresním soudem v Táboře a ten se s nimi zcela odpovídajícím a nanejvýš přílehlavým a taktéž i zákonným způsobem vypořádal v odůvodňující části napadeného rozsudku.

58. Předně nutno uvést, že odvolací soud neshledal naprosto nic, co by svědčilo o zásadním porušení procesních norem. V dané trestní věci bylo rozhodováno zákonným soudcem, kterým bylo respektováno právo obžalovaného [celé jméno obžalovaného], na jeho obhajobu. Okresní soud v Táboře ve věci konal řádně a při zachování veškerých zákonných lhůt hlavní líčení, v jehož průběhu poskytl obžalovanému náležitý prostor vyjádřit se ke všem skutečnostem, kladeným mu za vinu a k důkazům o nich, v ostatních směrech pak šetřil jeho zákonem zakotvená práva. Odvolací soud si dovoluje proto konstatovat, že řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, netrpí takovými významnými vadami, které by měly za následek porušení ustanovení, jimiž se má zabezpečit řádné objasnění věci a které by mohly v negativním slova smyslu ovlivnit správnost a zákonnost napadeného rozsudku ve všech jeho výrocích. Odvolací soud tedy nezjistil nic, co by jej přimělo ke zrušení napadeného rozsudku z důvodů, které konkretizovány v ust. § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu.

59. Jak je zřejmé ze spisu Okresního soudu v Táboře sp.zn. 6 T 23/2017, okresní soud zcela nesporně vyvinul maximální snahu o to, aby ve věci mohl spolehlivě a dle zákona rozhodnout. Ve věci provedl v rámci hlavního líčení velmi rozsáhlé a podrobné dokazování, splnil tak požadavek vyjádřený v § 2 odst. 5 trestního řádu. V průběhu hlavního líčení respektoval zásady ústnosti a bezprostřednosti, tak jak tyto rozvedeny v ust. § 2 odst. 11, 12 trestního řádu. Skutkový stav, tak jak vymezen ve výrokové části napadeného rozsudku zjistil z výpovědi obžalovaného [celé jméno obžalovaného], poškozené [celé jméno poškozené], svědků [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [celé jméno obžalovaného], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]. Za podstatné důkazy pak soud pro zjištění skutkového stavu věci označil znalecké posudky, resp. výsledky znaleců, MUDr. [jméno] [příjmení] - znalkyně z oboru zdravotnictví – odvětví psychiatrie, MUDr. [jméno] [příjmení] – znalece z oboru zdravotnictví – odvětví soudního lékařství, a doc. MUDr. [jméno] [příjmení], CSc., z oboru zdravotnictví – odvětví odškodňování nemateriálních újem na zdraví. Dále pak i listinné důkazy – lékařské zprávy, zprávy pojišťovny, kopie spisu pojišťovny, sdělení kapelníka [jméno] [příjmení], výpis internetových stránek [nemocnice], kopie www stránek ČPP na téma masáž a těhotenství, osvědčení o rekvalifikaci, výpis z živnostenského rejstříku, odborné vyjádření k požáru, další lékařské zprávy, těhotenský průkaz, rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, fotodokumentaci, regresní účet pojištěnce, doklady poškozené, doklady o zaplacení a prohlášení poškozené o dopadech činu na její život a konečně dotazy na MUDr. [příjmení] a její odpovědi, taktéž i osobní výkazy obžalovaného [celé jméno obžalovaného].

60. V hlavním líčení konaném po rozhodnutí dovolacího soudu pak Okresní soud v Táboře doplnil dokazování o doplněk znaleckého posudku, který přednesla v hlavním líčení dne 8. 1. 2019 soudní znalkyně [příjmení] [jméno] [příjmení]. Byly opětovně provedeny i listinné důkazy, které prováděny již při veřejném zasedání před odvolacím soudem, a zprávy předložené poškozenou, aktuální prohlášení poškozené o dopadu trestního činu na její život, odborné vyjádření MUDr. [jméno] [příjmení], výpis z webových stránek obžalovaného a výpis z insolvenčního rejstříku. Odvolací soud tedy může konstatovat, že shora označené důkazy představovaly dostatečný podklad, na jehož základě mohl soud I. stupně ve věci učinit spolehlivé skutkové závěry.

61. Pro zjištění skutkového stavu, o němž nevznikají důvodné pochybnosti, bylo tedy nezbytné pečlivě vyhodnotit důkazní hodnotu a sílu jednotlivých provedených důkazů, přičemž v uvedeném směru nelze Okresnímu soudu v Táboře vytknout jakékoliv pochybení. Shora

označené důkazní prostředky Okresní soud v Táboře posuzoval zcela v souladu s postupem upraveným v § 2 odst. 6 trestního řádu, kdy tyto hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu, což je nutno považovat za metodu stěžejní, ostatně zákonem předpokládanou právě v ust. § 2 odst. 6 trestního řádu. Tato metoda je zásadní pro zvážení, které důkazy soud proveden, případně, zda a nakolik se jeví nezbytným stav dokazování doplnit z hlediska dosažení základního cíle, zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí orgánu činného v konkrétním stádiu trestního řízení. Hodnocení musí být učiněno z hlediska závažnosti důkazů, které spočívá ve vyloučení důkazů nepodstatných, takových, z nichž nelze získat žádné poznatky a důkazy je dále nutno posuzovat i z hlediska zákonnosti, tedy zda důkazy nebyly provedeny v rozporu s procesními předpisy a zda nelze v důkazním řízení shledat pochybení, která by měla povahu podstatných vad řízení. Důkazy je pak nutno podrobit hodnocení z hlediska věrohodnosti a pravdivosti na základě analýzy jednotlivých důkazů, pocházejících jak ze samotného konkrétního důkazu, tak při hodnocení ve vztahu k dalším provedeným důkazním prostředkům. Tato zásada je budována na vnitřním přesvědčení orgánů činných v trestním řízení, přičemž není projevem libovůle nebo svobody takového orgánu, ale musí být vytvořena na přísně logickém základu, opírajícím se o právní vědomí a všestranné hluboké a logické zhodnocení důkazů v jejich vzájemných souvislostech s přihlédnutím ke všem okolnostem případu. Jestliže takové hodnocení je obsaženo v odůvodnění rozhodnutí, není možno shledat hodnocení důkazů chybným, v důsledku čehož nelze považovat za potřebné opakování jednotlivých důkazů či doplnění skutkových zjištění odvolacím soudem, který je pak takovým hodnocením důkazů vázán. Podle přesvědčení odvolacího soudu, rozhodnutí Okresního soudu v Táboře těmto všem zásadám vyhovuje a odvolací soud proto neshledal důvodu na jeho závěrech, pokud se týká skutkových zjištění, cokoliv měnit. Odvolací soud je toho názoru, že své hodnotící úvahy a jejich výsledky Okresní soud v Táboře vyjádřil v dostatečně podrobném odůvodnění rozsudku, vyhovující všem požadavkům ust. § 125 trestního řádu, na které lze prakticky odkázat, neboť je v něm v dostatečné míře prezentován obsah provedených důkazů, je v něm zřetelně a naprosto výstižně vyloženo, které skutečnosti vzal nalézací soud za prokázané a především o které důkazy své rozhodnutí opírá, i z jakých důvodů má za zcela vyvrácenou obhajobu obžalovaného [celé jméno obžalovaného].

62. Procesní soud v nezbytném rozsahu zareagoval i na obsah usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2018, č.j. 6 Tdo 320/2018-41, nelze proto tvrdit, že by zcela rezignoval na stanoviska a právní názor, které v dané trestní věci Nejvyšší soud vyslovil. Okresní soud v Táboře se v dostatečném rozsahu zabýval otázkou naplnění subjektivní stránky trestného činu, kterou vyjádřil jak ve výroku napadeného rozsudku, tak i v jeho části odůvodňující. Zabýval se tedy zaviněním vztahujícím se ke způsobení těžké újmy na zdraví poškozené [celé jméno poškozené], spočívající v posttraumatické stresové poruše. Ze strany Okresního soudu v Táboře byl pak dostatečně prokázán závěr vztahující se k objektivní stránce trestného činu, když dovodil, že poškozená [celé jméno poškozené] byla jednáním obžalovaného [celé jméno obžalovaného] přivozena těžká újma na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku. Tento svůj závěr řádně vyargumentoval. Co se týče jeho požadavků ohledně časového vymezení posttraumatické stresové poruchy a specifikaci citelné újmy, která měla být v důsledku této choroby poškozená [celé jméno poškozené] způsobena, rozhodnutí soudu I. stupně naprosto dostatečně v tomto ohledu odpovídá na tyto požadavky dovolacího soudu, a to zejména s odkazem na doplněk znaleckého posudku, zprávy MUDr. [příjmení] a zprávy MUDr. [příjmení]. Z těchto důkazů bylo možné zcela jasně časově určit a vymezit trvání posttraumatické stresové poruchy u poškozené [celé jméno poškozené]. Specifické projevy této poruchy jsou zcela objektivně podchyceny i ve zprávě MUDr. [příjmení] z května 2016 s tím, že znalkyně [příjmení] [příjmení] tyto specifické znaky poruchy shledala u poškozené ještě v říjnu roku 2016, byť byly sice v menší intenzitě, ale stále byly přítomny a jejich další trvání bylo znalkyní odhadnuto na další 2-3 měsíce. Lze tedy přisvědčit závěru soudu I. stupně, že minimálně v období od května 2016 do

října 2016 u poškozené [celé jméno poškozené] tyto projevy zaznamenány byly a z tohoto důvodu je tedy stanovisko soudu I. stupně, že minimálně 6 měsíců se u poškozené projevovaly příznaky posttraumatické poruchy, názorem zcela správným. Procesní soud respektoval i požadavek Nejvyššího soudu a projevy této poruchy, tedy jak vážným způsobem zasahovaly do běžného života poškozené [celé jméno poškozené], konkretizoval jak ve skutkové větě, tak v odůvodnění napadeného rozsudku. Odvolací soud tedy zastává názor, že procesní soud plně zohlednil závěry a stanoviska dovolacího soudu, zejména s přihlédnutím k jím vyslovenému závaznému právnímu názoru. Tento právní názor však nelze vykládat takovým způsobem, jak se o to snaží obžalovaný [celé jméno obžalovaného], tedy, že z jeho pohledu nebyly naplněny požadavky Nejvyššího soudu na popis skutku ani na popis a odůvodnění subjektivní stránky spočívající v nevědomé nedbalosti směřující ke způsobení posttraumatické stresové poruchy a že popis skutku konkretizovaný ve výrokové části napadeného rozsudku nemá naprostou oporu v provedeném dokazování a že nelze akceptovat ani opakované hodnocení posttraumatické poruchy jako těžké újmy na zdraví, jak učinil soud I. stupně, dále že nebyla dosud provedeným a zhodnoceným dokazováním prokázána skutková podstata přečinu, jímž byl obžalovaný [celé jméno obžalovaného] uznán vinným, ani po stránce objektivní. Takováto stanoviska odvolací soud naprosto odmítá, neboť se všemi výše uvedenými skutečnostmi, na které ve svém rozhodnutí poukázal Nejvyšší soud, se Okresní soud v Táboře řádně vypořádal a své hodnotící úvahy a jejich výsledky pak vtělil do odůvodnění svého rozhodnutí. Pokud obžalovaným namítáno, že procesní soud přistoupil k hodnocení všech důkazních prostředků, které v rámci hlavního líčení provedl, zcela nesprávným a tendenčním způsobem, takovýto názor musí odvolací soud naprosto odmítnout. Okresní soud v Táboře se z pohledu odvolacího soudu zcela zákonným způsobem vypořádal se všemi okolnostmi, které z provedeného dokazování vyplynuly, zaobíral se v dostatečném rozsahu i nepřeborným množstvím námitek obžalovaného [celé jméno obžalovaného], které vznesl v průběhu hlavního líčení. I v samotném oprávněném prostředku obžalovaného je opakována neustále argumentace, kterou užil již v řízení před soudem I. stupně, a tento soud se naprosto dostačujícím způsobem s touto argumentací v napadeném rozsudku vypořádal.

63. Odvolací soud zastává stanovisko, že obžalovaný přistupuje k hodnocení důkazních prostředků zcela jednostranně, klade důraz na důkazy, které by jeho vinu měly oslabit, a naopak naprosto přehlíží důkazy, které mají odpovídající důkazní hodnotu a sílu a které jsou schopny jej po vzájemném vyhodnocení usvědčit z žalovaného trestního jednání. Odvolací soud proto nemůže vytknout Okresnímu soudu v Táboře, že učinil chybná skutková zjištění. Naopak tvrdí, že skutkové závěry, ke kterým procesní soud dospěl, jsou naprosto správné. Odvolací soud dále nemá žádných výhrad ani k užití právní kvalifikaci, ke které dospěl soud procesní. Tento soud zcela oprávněně dovodil, že jednání obžalovaného [celé jméno obžalovaného] vykazuje jak po subjektivní, tak i objektivní stránce všechny zákonem předpokládané znaky přečinu těžké ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 trestního zákoníku. Právnímu posouzení jednání obžalovaného je věnována v odůvodňující části napadeného rozsudku samostatná pasáž, která označena v bodě IV. (odstavec 35. – 41.). Odvolací soud zcela akceptuje výklad procesního soudu k nastavené právní kvalifikaci a zcela odmítá nepodložené úvahy a konstrukce obžalovaného [celé jméno obžalovaného], že v jeho případě zákonné znaky žalovaného přečinu nebyly naplněny po subjektivní a ani objektivní stránce.

64. Na zcela správných a důkazně podložených závěrech procesního soudu, za situace, kdy jednání obžalovaného bylo zcela vhodně podřazeno pod skutkovou podstatu přečinu těžké ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 trestního zákoníku, nemohou nic změnit ani důkazní prostředky, které obžalovaný předložil až v rámci v pořadí druhého odvolacího řízení. Za stěžejní důkazní prostředek, který by měl zvrátit závěry soudu I. stupně, považuje obžalovaný předloženou fotografii, na níž poškozená [celé jméno poškozené] nese dort s hořícími svíčkami. Jak bylo v průběhu veřejného zasedání konaného dne 21. 2. 2020 ozřejmeno, tato fotografie

pochází z oslavy narozenin manžela poškozené – [jméno] [příjmení] a je pořízena zhruba tři roky po předmětné události, tedy po zranění, které obžalovaný [celé jméno obžalovaného] poškozené [celé jméno poškozené] způsobil svým prokázaným nedbalostním jednáním. Z pohledu odvolacího soudu tento důkaz svědčí pouze o tom, že poškozená se snaží své psychické problémy, svůj strach z ohně překonávat, a je u ní patrný proces zotavování. Proto fotografie pořízená se značným časovým odstupem od události není v žádném příkrém rozporu s vyjádřením znalkyně [příjmení] [příjmení], ani se závěry znaleckého posudku, který pro účely trestního řízení vypracoval znalec doc. MUDr. [jméno] [příjmení] [jméno].

65. Odvolací soud dále konstatuje, že neshledal za potřebné provádět další důkazy, které v průběhu veřejného zasedání před odvolacím soudem navrhl obžalovaný [celé jméno obžalovaného]. Jedná se o osobní výslech poškozené [celé jméno poškozené], která by se měla vyjádřit k tomu, jaký měl trestný čin dopad na její život. Tento výslech je z pohledu obžalovaného důležitý proto, že i předložená fotografie poukazuje na fakt, že posudek Doc. MUDr. [příjmení] [jméno] na ztížení společenského uplatnění byl vypracován předčasně, jelikož stav poškozené [celé jméno poškozené] byl posuzován v době, kdy její zdravotní nebo psychický stav nebyl ještě ustálen. Jelikož znalecký posudek je dle obžalovaného nezpůsobilým podkladem pro rozhodnutí o náhradě škody jako takové, měla by být poškozená [celé jméno poškozené] doslechnuta ke svému zdravotnímu stavu a k fotografii samotné. Tyto navržené důkazní prostředky, stejně tak i potřebu vypracování revizního posudku na zdravotní a psychický stav [celé jméno poškozené], rekognici, vyšetřovací pokus a veškeré důkazy, které byly před soudem I. stupně zamítnuty, označuje odvolací soud za důkazy nadbytečné, a proto rozhodl usnesením, že tyto důkazy podle § 216 odst. 1 trestního řádu nebudou ve veřejném zasedání prováděny. Odvolací soud zastává stanovisko, že procesní soud při svém rozhodování disponoval kvalitními důkazními prostředky, na základě nichž se mu podařilo vinu obžalovaného žalovaným přčínem prokázat. Odvolací soud proto uzavírá, že z jeho pohledu rozsudečný výrok soudu I. stupně plně odpovídá zjištěné důkazní situaci. Odvolací soud pak nepovažuje za nutné cokoli dalšího dodávat, neboť vše podstatné bylo již jednou soudem I. stupně srozumitelně způsobem řečeno a stanoveno. Je proto v plném rozsahu odkazováno na zcela vyčerpávající a kvalitní odůvodnění napadeného rozsudku, ve kterém se procesní soud ke všem namítaným skutečnostem ze strany obžalovaného [celé jméno obžalovaného] jasně vyjadřuje.

66. Poté, co za zcela správné přijal odvolací soud skutkové závěry soudu I. stupně a jím užitou právní kvalifikaci, přezkumné povinnosti podrobil i výrok o uložení trestu, stejně tak i výrok, který byl soudem I. stupně učiněn podle § 82 odst. 2 trestního zákoníku, kterým obžalovanému [celé jméno obžalovaného] uloženy přiměřené povinnosti specifikované ve výrokové části napadeného rozsudku na jeho straně 2. Ke zvolenému druhu trestu nemá odvolací soud žádných zásadních výhrad, když jej považuje za správně zvolený, co do jeho druhu i výměry. Pokud Okresní soud v Táboře u obžalovaného přistoupil k uložení trestu výchovné povahy, trestu podmíněně odloženému, nikterak nepochybil. Procesní soud při jeho ukládání postupoval podle zásad rozvedených v § 39 trestního zákoníku, vzal v úvahu z pohledu zákona dosavadní bezúhonnost obžalovaného a správně dovodil, že jinou polehčující okolnost mu nelze přiznat. Procesní soud na straně 16-17 svého rozhodnutí rozebírá velmi podrobně postoj obžalovaného ke spáchanému jednání a velmi trefně uvádí, že obžalovaný nemá jakoukoli sebereflexi, není schopen přijmout ani část odpovědnosti za své protiprávní jednání, což v průběhu celého trestního řízení prokázal svými názory, kroky a prohlášeními. Procesní soud správně ukládal obžalovanému [celé jméno obžalovaného] trest podle rozhodné trestní sazby dané § 147 odst. 1 trestního zákoníku, jehož výměru při opětovném rozhodování vhodně snížil v jeho prospěch s ohledem na fakt, že od spáchání trestného činu již uplynula delší doba. Procesní soud správně uvedl, což ostatně objektivně doloženo, že s ohledem na to, že na delší době trvání celého trestního řízení po rozhodnutí dovolacího soudu nese z větší části vinu obžalovaný [celé jméno obžalovaného], u něhož postupně snahy o odročování řízení z mnoha důvodů dosáhly

obstrukčního charakteru, proto se samotná délka řízení ve výměře trestu nemohla projevit daleko výrazněji. Pokud procesní soud obžalovanému uložil trest odnětí svobody v trvání 8 měsíců, který podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu v délce 24 měsíců, nelze považovat takovýto trest s ohledem na charakter trestné činnosti za přísný, nespravedlivý a nezákonný. Jedná se o trest naprosto akceptovatelný, který zvoleným druhem a svou výměrou nikterak nevybočuje z pravidel trestání u daného typu trestné činnosti. Za zcela opodstatněný a věcně správný lze považovat i výrok soudu, který byl učiněn podle § 82 odst. 2 trestního zákoníku, kterým obžalovanému [celé jméno obžalovaného] uloženy přiměřené povinnosti, když jejich rozsah a forma jsou konkretizovány na straně 2 napadeného rozsudku a náležitě pak odůvodněny na straně 17 téhož rozsudku.

67. K výrokům, které byly procesním soudem učiněny v rámci adhezního řízení podle § 228 odst. 1 a § 229 odst. 2 trestního řádu nemá odvolací soud naprosto žádných připomínek. Procesní soud k otázce náhrady nemajetkové újmy a újmy majetkového charakteru ve vztahu k poškozené [celé jméno poškozené] a náhradě újmy majetkové povahy ve vztahu k poškozené společnosti Česká průmyslová zdravotní pojišťovna přistoupil naprosto zodpovědně, což je patrné i z jeho výkladu a úvah, kterými se při svém rozhodnutí v rámci adhezního řízení řídil. Tyto jeho úvahy a hodnotící výsledky jsou naprosto v dostatečném rozsahu rozvedeny na straně 17-20 napadeného rozsudku. S ohledem na pregnantní odůvodňující část napadeného rozsudku - oddílu VII. – nároky poškozených, nepokládá opravdu odvolací soud za nutné cokoli dodávat a opětovně argumentovat, neboť veškeré výroky, které soud učinil v rámci adhezního řízení, může označit za naprosto správné, důkazními prostředky podložené. Z pohledu odvolacího soudu soud procesní měl pro své rozhodnutí velké množství důkazních prostředků, které v rozsudku soudu I. stupně označeny, na základě nichž byl v rámci adhezního řízení oprávněn ve vztahu k jedné fyzické a jedné právnické osobě rozhodnout. Množství a kvalita shromážděných důkazů je zřejmá. Odvolací soud si dovoluje tvrdit, že skutečnosti plynoucí z těchto důkazních prostředků jsou spolehlivé a v dostatečné míře průkazné. Odvolací soud proto uzavírá, že veškeré shromážděné důkazy, které procesní formou provedeny před soudem I. stupně, které se staly podkladem procesního soudu pro rozhodování o nárocích poškozených na náhradu majetkové i nemajetkové újmy, není nutno opětovně hodnotit, neboť to učinil již soud I. stupně v naprosto potřebném rozsahu a především kvalitě. Odvolací soud neshledal důvody k doplnění dokazování, byť to bylo ze strany obžalovaného navrhováno. Veškeré důkazy, a to i včetně znaleckého posudku, který byl k otázce nemajetkové újmy vypracován k tomu povoláním znalcem doc. MUDr. [jméno] [příjmení], CSc. mají požadovanou vypovídací hodnotu. Jde o důkazní prostředky zcela jistě využitelné a svým obsahem i nezpochybnitelné. Odvolací soud tedy může potvrdit, že procesní soud se žádného pochybení, které by mělo vliv na správnost všech výroků, které byly soudem učiněny právě v rámci adhezního řízení podle § 228 odst. 1 a § 229 odst. 2 trestního řádu ve vztahu k poškozené [celé jméno poškozené] a poškozené společnosti Česká průmyslová zdravotní pojišťovna, nedopustil. Oprávněnost a samotná výše přiznaných finančních částek u každého z poškozených je nesporná, správná a důkazně podložená.

68. Odvolací soud uzavírá, že výše jednotlivých přiznaných finančních částek přiznaných soudem konkrétním poškozeným v rámci adhezního řízení, jež jsou specifikovány v příslušných výrocích o náhradě škody vyhovuje i dalšímu požadovanému hledisku, které je třeba při stanovení především výše nemajetkové újmy zvažovat, tedy osobní a majetkové poměry obžalovaného [celé jméno obžalovaného]. Zjištěno bylo, že je osobou pracující, osobou v plně produktivním věku. Navíc lze předpokládat, že náhradu škody za obžalovaného bude zřejmě v plném rozsahu hradit Generali pojišťovna, a.s., se kterou má obžalovaný uzavřenou pojistnou smlouvu o pojištění odpovědnosti.

69. Na základě všech shora konstatovaných a zevrubněji rozebraných důvodů s odkazem na pregnantní odůvodnění napadeného rozsudku, když odvolací soud naprosto nepřisvědčil rozsáhlé argumentaci opravného prostředku obžalovaného [celé jméno obžalovaného], dospěl ke

stanovisku, že s rozsudkem soudu I. stupně, jeho všemi napadenými výroky se může v plné míře ztotožnit. Odvolací soud označuje rozsudek soudu I. stupně za zákonný ve všech jeho výrociích. Z tohoto důvodu bylo odvolání obžalovaného shledáno nedůvodným a jako takové bylo postupem podle § 256 trestního řádu zamítnuto.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

Tábor 21. 2. 2020

JUDr. Jiřina Roubíčková v. r.
předsedkyně senátu

